

Arrest

nr. 198 422 van 23 januari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: Dwarsstraat 28
9160 LOKEREN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Turkse nationaliteit te zijn, op 29 januari 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 december 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) en tot het opleggen van inreisverboden (bijlagen 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 februari 2015 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VANHECKE, die loco advocaat K. VAN DER STRAETEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij schrijven gedateerd op 21 oktober 2014 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 22 december 2014 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 21 oktober 2014 onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die de verzoekende partijen op 30 december 2014 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.10.2014 werd ingediend door :

[S.,H.] [R.R. ...]

Geboren te [...] op [...]

[S.,H.] [R.R. ...]

Geboren op [...]

Wettelijke vertegenwoordigers van:

[S.,E.Z.] [R.R. ...]

Geboren op [...]

[S.,E.T.] [R.R. ...]

Geboren op [...]

Nationaliteit: Turkije

Adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweren dat zij zich in buitengewone omstandigheden zouden bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zouden hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Mevrouw [S.] beweert alhier sinds 2004 ononderbroken te verblijven. Echter, uit het huwelijkscontract, afgeleverd op 27.08.2006, blijkt dat zij op 18.07.2006 getrouwd is met de heer [S.] te [...], Turkije. Bijgevolg kan de bewering dat mevrouw [S.] sinds 2004 onafgebroken in België verblijft niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien, betrokkenen hebben zich sinds 22.12.2008, datum waarop hun verblijf werd ingetrokken, bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werden hen op 30.12.2008, 30.06.2011 en 23.09.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienden alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienden zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zouden verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie. Verder verklaren betrokkenen dat dat de zussen van mevrouw [S.], mevrouw [K.S.] [R.R....], en mevrouw [Y.T.] [R.R. ...] en haar broer, de heer [S.S.] [R.R....], tot een onbeperkt verblijf in België werden toegelaten; dat mevrouw [K.S.] ondertussen de Belgische nationaliteit heeft; dat betrokkenen , hoewel zij zich in dezelfde situatie bevonden als mevrouw [S.]'s zussen en broer, in België niet op dezelfde wijze worden behandeld als mevrouw [S.]'s zussen en broer wat betreft hun verblijfssituatie en dat er sprake is van schending van het rechtszekerheids-, het redelijkheids-, het gelijkheids- en het non-discriminatiebeginsel. Er dient echter opgemerkt te worden dat er slechts sprake kan zijn van een schending van deze beginselen indien betrokkenen met feitelijke en concrete gegevens aantonen dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Het is aan de betrokkenen, om met feitelijke en concrete gegevens, de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkenen verkeren analoog zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van

herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft; vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de gezinsbanden geen sprake is. Voor wat de andere familieleden van betrokkenen betreft, dient er opgemerkt te worden de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkenen definitief gescheiden zullen worden van hun familieleden, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639)"

Ook halen betrokkenen artikel 17 van de Europese Richtlijn 2003/86 betreffende gezinshereniging aan en beweren zij dat zij onder dit artikel ressorteren. Hieromtrent dienen wij echter op te merken dat betrokkenen zich niet dienstig kunnen beroepen op deze Richtlijn. Vooreerst, artikel 3.3 bepaalt op wie deze richtlijn niet van toepassing is en art. 4.2a bepaalt op welke bloedverwanten deze richtlijn van toepassing is. Art. 3.3 stelt: 'deze Richtlijn is niet van toepassing op gezinsleden van een burger van de Unie' en art. 4.2a stelt: 'tenlaste komende bloedverwanten van de eerste graad in rechtstreekse opgaande lijn van de gezinshereniger of zijn echtgenoot, indien zij in het land van herkomst de nodige gezinssteun ontberen'. Welnu, daar een zus van mevrouw [S.], mevrouw [K.S.], een burger is van de Unie (zij heeft de Belgische nationaliteit) en de andere zus van mevrouw [S.], mevrouw [Y.T.], en haar broer, de heer [S.S.], geen bloedverwanten van de eerste graad in rechtstreekse opgaande lijn zijn maar wel bloedverwanten van de tweede graad in zijlijn, kunnen betrokkenen zich niet beroepen op deze Richtlijn.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Wat betreft het feit dat hun kinderen in België geboren zijn; betrokkenen verklaren niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

De advocaat van betrokkenen beweert dat de kinderen emotionele en psychische schade zouden oplopen bij een terugkeer naar Turkije. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet ondersteund wordt door enig bewijs. Dit element kan dan ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie (met name hun jarenlange verblijf in België, hun integratie in de Belgische samenleving en hun tewerkstellingen, het feit dat ze uiterst werkwilbig zouden zijn, dat betrokkene onmiddellijk tewerkgesteld kan worden bij MSO Transport en dat ze verschillende getuigenverklaringen voorleggen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Eveneens op 22 december 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissingen tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van inreisverboden. Deze beslissingen worden de verzoekende partijen samen met de eerste bestreden beslissing ter kennis gebracht.

De bevelen om het grondgebied te verlaten zijn gemotiveerd als volgt:

“[...]”

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

[Betrokkene dient vergezeld te worden door:

[S.E.Z.], geboren te Gent op [...], nationaliteit: Turkije

[S.E.T., geboren te Gent op [...], nationaliteit: Turkije]

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 03.09.2014, aan betrokkene betekend op 23.09.2014.”

Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing.

De inreisverbod luiden als volgt:

“[...]”

wordt een inreisverbod voor twee jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 22.12.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

[De minderjarige kinderen van betrokkene – [S.E.Z.], geboren te Gent op [...] en [S.E.T.], geboren te Gent op [...] - volgen de administratieve situatie van hun moeder maar zijn uitgesloten van hieronder vermeld inreisverbod.]

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod twee jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 03.09.2014, aan betrokkene betekend op 23.09.2014.

Er wordt aan betrokkene een termijn van twee jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 24.10.2014.”

Dit zijn de vierde en vijfde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op in de mate dat het door de derde en vierde verzoekende partij wordt ingediend. Zij merkt op dat deze partijen minderjarig zijn en bijgevolg onbekwaam zijn tot het inleiden van een schorsings- en annulatieprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Dit standpunt dient te worden bijgetreden. Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat hij dient te zijn vertegenwoordigd door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen

infans meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden. In casu kan worden aangenomen dat de bestreden beslissingen rechten betreffen die aan de persoon verbonden zijn, doch er blijkt niet dat de derde en vierde verzoekende partij gezien hun leeftijd op het ogenblik van het instellen van huidig beroep (respectievelijk 5 en 6 jaar) beschikten over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad in te stellen. Zij dienden aldus te worden vertegenwoordigd door hun vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet wordt gepreciseerd dat de eerste en de tweede verzoekende partijen optreden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen dient te worden vastgesteld dat het beroep onontvankelijk is voor zover het wordt ingesteld door de derde en vierde verzoekende partij (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037). De opgeworpen exceptie wordt aanvaard.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken van oordeel is dat verzoekster niet aan de vereiste voorwaarden voldoet om te genieten van het recht op verblijf;

Terwijl de andere kinderen van de vader van verzoekster op heden wel een langdurig verblijfsrecht hebben verkregen;

[...] Dat verweerder stelt dat verzoekers in hun aanvraag niet met feitelijke en concrete gegevens aantonen dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld.

Verzoekers merken dienaangaande op dat de situaties van de verschillende kinderen van de heer [S.A.I.] wel degelijk gelijkaardig zijn.

De nietigverklaring van een huwelijk wegens schijn heeft tot gevolg dat het huwelijk ex tunc ongedaan wordt gemaakt. Het huwelijk wordt verondersteld nooit te hebben bestaan, waardoor de verblijfsvergunning van de vader van eerste verzoekster, de heer [S.A.I.], in casu is komen te vervallen. Het verblijfsrecht van verzoekster, en hieruit vloeiend van tweede verzoeker, is hierdoor eveneens komen te vervallen. De gezinshereniging wat de kinderen van de heer [S.A.I.] betreft is immers een gevolg van de afstammingsband die hen verbindt met hun vader.

De situatie van verzoekster als kind van de heer [S.A.I.] was hierin uiteraard identiek aan de situatie van de overige kinderen van de heer [S.A.I.].

Dit blijkt ook op ontegensprekelijke wijze uit de eensluidende motivatie van de individuele bevelen om het grondgebied te verlaten zoals toen aan eenieder van de kinderen apart werd betekend.

Het motief t.a.v. de kinderen van de heer [S.A.I.] luidde:

“Art. 7.2 wet van 15.12.1980: wettig verblijf verstreken.

Betrokkene heeft haar verblijf in België verkregen door gezinshereniging met haar vader [S.A.I.]. Haar verblijfsrecht vloeit dus voort uit de vestiging van haar vader in het Rijk. De vestiging van [S.A.I.] werd ingetrokken, gezien zijn huwelijk op grond waarvan hij de vestiging gekregen had, nietig verklaard werd. Gezien door de nietigverklaring van dit huwelijk ook alle er uit voortgesproten rechten komen te vervallen, zo ook het recht op gezinshereniging, heeft de betrokkene geen recht meer op verblijf.”

Het motief van de echtgenoten van de kinderen van de heer [S.A.I.] luidde:

“Art. 7.2 wet van 15.12.1980: wettig verblijf verstreken.

Betrokkene heeft zijn recht op verblijf in België verkregen door gezinshereniging met zijn in België gevestigde echtgenote [...]. Gezien de grond voor de vestiging van [...] is komen te vervallen en moet geacht worden dat haar nooit enig verblijfsrecht werd toegestaan komt ook 5 het recht op gezinshereniging van de betrokkene te vervallen. Betrokkene heeft geen recht op verblijf meer.”

Hier werd door alle kinderen van de heer [S.A.I.] en hun echtgenoten beroep tegen aangetekend.

Toen ontstond onterecht een verschil in behandeling van de afzonderlijke aanvragen, die vandaag de dag onaanvaardbare nefaste en discriminerende gevolgen heeft voor beide verzoekers en hun kinderen. Zo heeft verzoekster vóór het uitvoeren van bovenstaand bevel een aanvraag ingediend om machtiging tot vestiging. Hierop werd haar een identiteitskaart voor vreemdelingen uitgereikt dd. 25 september 2006.

Ook haar broer, de heer [S.S.], diende een aanvraag in, waarbij hij zijn elektronische C-kaart kreeg uitgereikt op 21 juni 2007.

Vanwege de uitvoering van bovenstaand bevel om het grondgebied te verlaten werd later echter de instructie gegeven aan de burgemeester van Gent om de identiteitskaart voor vreemdelingen van verzoekster en haar broer in te trekken.

Op 18 oktober 2009 diende verzoekster een regularisatieaanvraag in teneinde opnieuw de machtiging tot verblijf te verkrijgen. Op 20 juni 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid echter de beslissing waarbij de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard.

Verzoekster slaagde er volgens de motivering van het bevel niet in om aan te tonen dat zij minimum 5 jaar ononderbroken op het grondgebied verbleef overeenkomstig artikel 2.8 van de regularisatieinstructie van 18 juli 2009. Zij is immers met tweede verzoeker getrouwd in Turkije na haar aankomst op het Belgische grondgebied.

Nochtans beschikte verzoekster toen over een wettelijke verblijfstitel waardoor haar bezwaarlijk kan worden verweten dat zij sporadisch op vakantie ging. Verzoekster was klaarblijkelijk ter goeder trouw.

Het criterium van duurzame lokale verankering in België was dus wel degelijk bereikt, daar het centrum van de affectieve, economische en sociale belangen van verzoekster en haar echtgenoot gedurende de volledige periode in België was gevestigd.

Haar hoofdbelangen zijn sedert aankomst in België alhier gevestigd en behouden. De beoordeling van verweerder is kennelijk onredelijk en in strijd met de zorgvuldigheidsplicht.

Bovendien maakt bovenstaande beoordeling een schending uit van gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel.

De broer van verzoekster diende op 22 oktober 2009 immers ook een regularisatieaanvraag in, die na herstelling vanwege het ontbreken van identiteitsdocumenten, uiteindelijk heeft geleid tot een toelating tot verblijf. Dit terwijl de heer [S.S.] eveneens op verschillende tijdstippen terugkeerde naar Turkije.

Deze periodes stemmen overigens merendeels overeen met de afwezigheden van verzoekster, wat geldt voor alle vier de kinderen van de heer [S.A.I.].

Zo blijkt uit nazicht van de respectievelijke paspoorten van de kinderen van de heer [S.A.I.] dat minstens de volgende afwezigheden overlappen (stuk 8):

– 5 juli 2005 – 24 juli 2005

– 7 januari 2006 – minstens 4 februari 2006

– 13 januari 2007 – minstens 30 januari 2007

Dit wijst klaarblijkelijk op de ongelijke behandeling van gelijkaardige situaties. Bovenop het gemeenschappelijk vertrekpunt, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 22 december 2008, komen de situaties ook vervolgens in dergelijke mate overeen dat de verschillende behandeling een schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel.

Door in de bestreden beslissing te oordelen dat dit niet het geval is, schendt verweerder haar zorgvuldigheidsplicht.

Het getuigt van een onzorgvuldige besluitvorming, die op heden een kennelijk onredelijke situatie tot stand heeft gebracht alwaar verzoekster wordt verplicht om voor onbepaalde tijd terug te keren naar het land van herkomst.

Dit in tegenstelling tot de andere gezinsleden die, hoewel zij allen om dezelfde reden hun oorspronkelijke verblijfsrecht verloren, op heden werden hersteld in hun verblijfsrecht. A fortiori verwijzende naar mevrouw [K.S.], zus van verzoekster, die intussen zelfs de Belgische nationaliteit heeft bekomen op 6 april 2012.

Nochtans mag er geen kennelijke wanverhouding zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd.

Dat er sprake is van een manifeste schending van het gelijkheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het non-discriminatiebeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

[...] Dat de bestreden beslissing opwerpt dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen.

Verzoekers merken dienaangaande op dat zij respectievelijk sinds 2004 en 2006 op het Belgisch grondgebied verblijven.

Zoals hierboven uiteengezet hadden beide verzoekers toen in overeenstemming met de gewone procedure gezinshereniging een legaal verblijf bekomen, waarna zij hun belangen hier hebben gevestigd door op actieve wijze hun volledige integratie in onze samenleving te bewerkstelligen.

Zij zijn hier beiden van bij hun aankomst optimaal in geslaagd middels cursussen Nederlands, verschillende tewerkstellingen en de uitbouw van een sociaal leven (stukken 9 t.e.m. 13).

De Raad van State stelt in het arrest nr. 118.953 dd. 30 april 2003 uitdrukkelijk dat de elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Verweerder laat na te motiveren waarom deze aantoonbare bewijzen van doorgedreven integratie niet zouden in aanmerking komen als buitengewone omstandigheden.

Verweerder laat bovendien na rekening te houden met de bestendige periode van verblijfsmachtiging van beide verzoekers.

Dat stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn.

Verzoekers hebben hun volledige bestaan opgebouwd in België, hebben twee schoolgaande kinderen in België, waarvan minstens een legaal in België werd geboren, en hebben hun naaste familiale belangen in België, zodat niet op ernstige wijze kan worden beweerd dat dergelijke doorgedreven integratie in de Belgische samenleving geen omstandigheid zou kunnen uitmaken die het bijzonder moeilijk maakt voor verzoekers om terug te keren naar hun herkomstland voor onbepaalde tijd.

De Raad van State heeft meermaals geoordeeld dat rekening moet worden gehouden met het feit dat het schooljaar wordt afgebroken en dat de kinderen zich na verschillende jaren onderwijs in België zullen moeten aanpassen aan een ander onderwijssysteem in een andere taal.

Zo heeft de Raad in het arrest nr. 121.928 geoordeeld:

« que concernant la scolarité des enfants des requérants, la partie adverse se borne à affirmer, dans la décision relative à la requérante, que « la scolarité de ses enfants ne saurait constituer une circonstance exceptionnelle empêchant ou rendant difficile un retour temporaire au pays d'origine étant donné qu'aucun élément n'est apporté qui démontrerait qu'une scolarité temporaire dans le pays ou les autorisations de séjour sont à lever serait difficile ou impossible » et que « la scolarité des enfants ne nécessite pas un enseignement spécial exigeant des infrastructures spécialisées qui n'existeraient pas surplace », que contrairement à ce que soutient la partie adverse, la scolarisation en Belgique d'enfants mineurs, peut constituer, quelque soit le type d'enseignement suivi, une circonstance exceptionnelle rendant très difficile le déplacement, même temporaire, de la famille dans son pays d'origine, pour y lever les autorisations de séjour requises, qu'il en est encore plus ainsi lorsque cette scolarité s'effectue sur une longue période ».

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde in het arrest van 11 december 2007 dat het:

“moeilijk te verantwoorden is dat de kinderen hun onderwijs in België zouden moeten stopzetten om terug te keren naar hun land van herkomst waarvan ze aldaar de gangbare taal nooit onderwezen hebben gekregen en dat bovendien nergens uit de motivering van de beslissing blijkt dat ook maar het minste onderzoek werd gevoerd naar de moeilijkheden die een verwijdering van de kinderen naar het land van herkomst zouden teweegbrengen op pedagogisch en menselijk vlak”.

Conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dient bij een verwijderingsmaatregel steeds rekening te worden gehouden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven van de betrokken onderdaan derdelander.

Er is aldus sprake van een manifeste appreciatiefout, die disproportionele gevolgen ten resultaat heeft en strijdig is met de zorgvuldigheidsplicht en het rechtszekerheidsbeginsel.

Er is bovendien sprake van een kennelijk gebrekkige motivering.”

3.2.1. De verzoekende partijen beroepen zich op een schending van “de motiveringsplicht”, die evenwel uiteenvalt in de formele en de materiële motiveringsplicht.

Wat de formele motiveringsplicht betreft, betogen de verzoekende partijen dat in de eerste bestreden beslissing niet is gemotiveerd inzake hun lang verblijf en hun doorgedreven integratie. Zij geven aan dat de motivering in deze beslissing stereotiep, geijkt of gestandaardiseerd is, hetgeen niet kan volstaan.

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing op duidelijke wijze de juridische en feitelijke overwegingen kunnen worden gelezen die eraan ten grondslag liggen. Zo wordt verwezen naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag. Tevens motiveert de verwerende partij waarom volgens haar de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die maken dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf. Hierbij wordt wel degelijk ook gemotiveerd waarom de voorgehouden lange duur van het verblijf in België en de elementen van integratie niet worden aanvaard. Er wordt zo op duidelijke wijze gemotiveerd dat omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België en de goede integratie de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en dat deze omstandigheden niet verantwoorden waarom deze aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend. Inzake het langdurig verblijf in België wordt bijkomend ook nog gemotiveerd dat het verblijfsrecht van de verzoekende partijen reeds op 22 december 2008 werd ingetrokken en zij zich sindsdien bewust hebben genesteld in illegaal verblijf. Er wordt gewezen op bevelen om het grondgebied te verlaten van 30 december 2008, 30 juni 2011 en 23 september 2014 die werden genegeerd. Zij geeft aan dat in deze omstandigheden het langdurig verblijf in België niet aanvaardbaar is als buitengewone omstandigheid.

In casu kan bezwaarlijk worden gesteld dat de in de eerste bestreden beslissing voorziene motivering onduidelijk of stereotiep zou zijn, aangezien alle door de verzoekende partijen aangebrachte gegevens, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in deze beslissing worden behandeld. Ten

overvloedige dient bovendien te worden geduid dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De Raad stelt vast dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). De verzoekende partijen maken niet concreet aannemelijk dat de voorziene motivering niet pertinent en draagkrachtig is.

De uiteenzetting van de verzoekende partijen laat niet toe een schending van de formele motiveringsplicht vast te stellen.

3.2.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In de eerste bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in zijn § 1, eerste lid als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu was de verwerende partij van oordeel dat de door de verzoekende partijen aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

In zoverre de verzoekende partijen de eerste bestreden beslissing zo lezen dat daarin wordt beslist dat zij niet voldoen aan de vereiste voorwaarden om een recht op verblijf te genieten, dient te worden benadrukt enerzijds dat zij verzochten om een verblijfsmachtiging en geen verblijfsrecht en anderzijds de eerste bestreden beslissing enkel inhoudt dat zij hun verblijfsaanvraag via de reguliere procedure vanuit het buitenland moeten indienen doch zich nog niet uitspreekt over de grond van hun aanvraag.

De verzoekende partijen herhalen hun betoog in de verblijfsaanvraag dat de broer en twee zussen van de eerste verzoekende partij intussen wel opnieuw zijn toegelaten tot een verblijf in België, niettegenstaande hun situatie gelijkaardig is. Een van de zussen heeft zelfs de Belgische nationaliteit verworven. Zij verkregen zo, volgens dit betoog, initieel allen een verblijfsrecht in functie van hun vader, dat evenwel werd ingetrokken omdat hun vader via een schijnhuwelijk een verblijfsrecht had verworven. Zij kregen vervolgens allen een bevel om het grondgebied te verlaten, maar de broer en twee zussen van de eerste verzoekende partij werden intussen opnieuw toegelaten tot een onbeperkt verblijf.

De Raad stelt vast dat een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing leert dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met deze ingeroepen buitengewone omstandigheid. Zij was evenwel van mening dat de verzoekende partijen niet met feitelijke en concrete gegevens aantonen dat er effectief sprake is van gelijke situaties die ongelijk worden behandeld. Verder merkt zij ook op dat het gegeven dat andere vreemdelingen een '*verblijfsregularisatie*' hebben kunnen genieten, nog niet maakt dat er sprake is van een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Zij benadrukt dat elke verblijfsaanvraag individueel wordt onderzocht.

De verwerende partij heeft dan ook twee motieven naar voor gebracht die maken dat voormelde ingeroepen buitengewone omstandigheid niet als dusdanig kan worden aangenomen. In de eerste plaats was hij van mening dat de verzoekende partijen niet aantonen dat er effectief sprake is van gelijke situaties die ongelijk worden behandeld. De verzoekende partijen geven aan dit te betwisten. Zij betogen dat er wel degelijk sprake is van gelijkaardige situaties.

De verzoekende partijen herhalen andermaal dat de nietigverklaring van het huwelijk van de vader van de eerste verzoekende partij tot gevolg had dat het verblijfsrecht van de eerste verzoekende en dat van haar broer en twee zussen werd ingetrokken, alsook dat van hun gezinsleden, en hen vervolgens allen bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Zij wijzen op de motiveringen van deze bevelen die dezelfde zijn. Zij benadrukken dat bijgevolg wel degelijk sprake is van gelijke situaties.

De Raad merkt op dat deze verblijfshistoriek tot en met de afgifte van voormelde bevelen om het grondgebied te verlaten weliswaar aangeeft dat tot en met dat ogenblik de verblijfsrechtelijke situatie van de verschillende familieleden gelijkaardig was, maar niettemin nog niet van aard is te kunnen aantonen dat de situatie van de verzoekende partijen vervolgens ten onrechte verschillend wordt behandeld dan deze van de broer en twee zussen van de eerste verzoekende partij en hun gezinsleden. De ongelijke behandeling die de verzoekende partijen inroepen dient, opdat deze aanvaardbaar is, noodzakelijkerwijze te slaan op de redenen waarom de familieleden van de verzoekende partijen hun verblijfsaanvraag dan vervolgens wel in België mochten indienen en het verblijf werd toegestaan. De verzoekende partijen dienen aannemelijk te maken dat zij in dezelfde omstandigheden verkeren.

De Raad merkt op dat de verwerende partij in alle redelijkheid kon oordelen dat het enkele gegeven dat de familieleden van de verzoekende partijen, in tegenstelling tot henzelf, sindsdien wel opnieuw zijn toegelaten of gemachtigd tot een verblijf en een van de zussen van de eerste verzoekende partij zelfs de Belgische nationaliteit heeft verworven, er op zich nog niet op wijst dat gelijke gevallen ongelijk zijn behandeld. Hiertoe dient immers een concreet zicht te bestaan op de exacte redenen waarom in het geval van deze familieleden de verblijfsaanvraag wel in België mocht worden ingediend en het verblijf werd toegestaan. Het is mogelijk dat de situatie van deze familieleden wordt gekenmerkt door

omstandigheden die niet spelen in het geval van de verzoekende partijen, en het deze omstandigheden zijn geweest die hebben gemaakt dat deze familieleden wel een verblijfsaanvraag in België konden indienen en vervolgens werden toegelaten tot een verblijf. Nu niet blijkt dat de verzoekende partijen op dit punt enig betoog ontwikkelden in hun verblijfsaanvraag, dringt de vaststelling zich op dat de verwerende partij in redelijkheid heeft kunnen oordelen dat niet blijkt dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld. De Raad benadrukt ook dat de bewijslast voor het aantonen van de buitengewone omstandigheden bij de verzoekende partijen berust.

De verzoekende partijen trachten in hun inleidend verzoekschrift alsnog concreet aan te tonen dat hun situatie ongelijk wordt behandeld in vergelijking met deze van de broer van de eerste verzoekende partij. Zo wordt betoogd dat de eerste verzoekende partij, voorafgaand aan de afgifte van voormeld bevel om het grondgebied te verlaten, een machtiging tot vestiging had aangevraagd, waarop een identiteitskaart voor vreemdelingen werd afgegeven. Zij stelt dat hetzelfde geldt voor haar broer, doch hun beider identiteitskaarten werden afgenomen omwille van de afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partijen wijzen erop dat zij, net als de broer van de eerste verzoekende partij, vervolgens eind 2009 een verblijfsmachtiging vroegen in België, die wat hen betreft werd afgewezen omdat zij geen ononderbroken verblijf van vijf jaar aantoonden en zich bijgevolg niet konden beroepen op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009), doch waarbij de broer wel werden gemachtigd tot een verblijf. Zij betogen dat de broer, evenals de andere familieleden, eveneens verschillende keren terugkeerden naar Turkije en deze periodes grotendeels overeenstemmen met de afwezigheden van de eerste verzoekende partij.

Inzake dit betoog dient de Raad allereerst op te merken dat een dergelijk betoog niet kan worden gelezen in de verblijfsaanvraag. Er blijkt aldus niet dat de verwerende partij een dergelijk betoog in rekening diende te brengen bij haar beoordeling van de ingeroepen buitengewone omstandigheden. Nu de verzoekende partijen nalieten een dergelijk betoog naar voor te brengen in hun verblijfsaanvraag, blijkt ook niet dat zij kunnen voorhouden dat het bestuur in de eerste bestreden beslissing gelet op dit betoog ten onrechte niet heeft vastgesteld dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld.

Ten overvloede merkt de Raad op dat de verzoekende partijen ook nalaten, wat de broer van de eerste verzoekende partij betreft, de vereiste stavingstukken voor te leggen. Uit dit betoog van de verzoekende partijen leidt de Raad verder af dat de broer werd gemachtigd tot een verblijf op grond van de instructie van 19 juli 2009. Deze instructie werd evenwel vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009. Dit rechtscollege stelde zo vast dat voormelde instructie een miskenning inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hierbij moet worden benadrukt dat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 onder meer vernietigde omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”* en *“door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”*. De verzoekende partijen kunnen zich niet dienstig beroepen op het gegeven dat de broer van de eerste verzoekende partij er mogelijk in strijd met de wet van werd vrijgesteld buitengewone omstandigheden aan te tonen, om te bewerkstelligen dat zulks ook in hun situatie zou gebeuren. Het is de verwerende partij niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene vereisten een verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar algemene beginselen van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een reglementair voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F).

In zoverre de verzoekende partijen kritiek uiten op de beslissing die de verwerende partij nam inzake hun eerdere verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 18 oktober 2009, kan de Raad enkel vaststellen dat deze kritiek geen betrekking heeft op de thans eerste bestreden beslissing en dan ook niet dienstig is.

De Raad wijst verder op het tweede motief dat ter zake in de eerste bestreden beslissing is opgenomen en dat luidt dat het gegeven dat andere vreemdelingen een *“verblijfsregularisatie”* hebben kunnen genieten, nog niet maakt dat er sprake is van een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Dit motief dat inhoudt dat de uiteenzetting van de verzoekende partijen dat zij in navolging van hun familieleden moeten kunnen worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden, nu hun situaties gelijkaardig zijn, nog niet maakt dat zij zijn verhinderd de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen, en dus wezenlijk de grond van de aanvraag betreft, is niet kennelijk onredelijk. In de verblijfsaanvraag kan in wezen zo ook

enkel wordt gelezen dat de verzoekende partijen van oordeel zijn dat gelet op het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel hen in navolging van hun familieleden een verblijfsmachtiging dient te worden toegestaan, zonder dat zij dan toelichten waarom zij aldus zijn verhinderd de verblijfsaanvraag in te dienen via de reguliere procedure. Dit motief is op zichzelf genomen ook reeds voldoende draagkrachtig.

De verzoekende partijen herhalen vervolgens dat zij sinds respectievelijk 2004 en 2006 op het Belgische grondgebied verblijven en volledig zijn geïntegreerd. De verwerende partij heeft op dit punt duidelijk gemotiveerd dat omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België en de goede integratie de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en dat deze omstandigheden niet verantwoorden waarom deze aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partijen voorhouden, vindt deze stelling van de verwerende partij steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Er blijkt niet dat de verzoekende partijen dienstig kunnen verwijzen naar oudere rechtspraak van de Raad van State, te meer nu zij niet aantonen dat de omstandigheden zoals deze zich in deze oudere rechtspraak voordeden dan gelijkaardig zijn aan deze in hun zaak. De verzoekende partijen weerleggen de vaststelling van de verwerende partij niet dat zij door het louter aanbrengen van deze feitelijke gegevens niet aantonen waarom het voor hen niet mogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure en dat elementen die betrekking hebben op hun integratie en de lange duur van het verblijf in België slechts dienstig zijn bij een onderzoek ten gronde van een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Door thans louter te herhalen dat hun hoofdbelangen in België liggen en zij hier duurzaam lokaal zijn verankerd, tonen zij geen kennelijke onredelijkheid of onzorgvuldigheid aan. De verzoekende partijen geven ook niet aan dat zij in hun verblijfsaanvraag dan wel concreet zouden hebben toegelicht waarom deze elementen alsnog kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. De Raad merkt ook op dat het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post, geenszins impliceert dat zijn of haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

De verzoekende partijen betogen vervolgens dat geen rekening is gehouden met de bestendige periode van verblijfsmachtiging, waarmee zij vermoedelijk doelen op het verblijfsrecht dat zij initieel in België genoten totdat dit werd ingetrokken als gevolg van de vaststelling dat het huwelijk van de vader van de eerste verzoekende partij een schijnhuwelijk was. De Raad merkt in dit verband op dat in de eerste bestreden beslissing ook uitvoerig wordt ingegaan op de verblijfshistoriek van de verzoekende partijen in België, waaronder het verblijfsrecht dat zij genoten in België tot aan de intrekking van dit verblijfsrecht op 22 december 2008. De verwerende partij heeft hiermee bijgevolg op zich wel degelijk rekening gehouden. Uit de verblijfsaanvraag van de verzoekende partijen blijkt ook niet dat zij dan, ter staving van de buitengewone omstandigheden, specifiek verwezen naar hun eerdere verblijfstoelating als buitengewone omstandigheid, zodat zij in geen geval aannemelijk maken dat dit gegeven ten onrechte niet voldoende in rekening zou zijn gebracht.

De verzoekende partijen wijzen andermaal op het gegeven dat zij in België een bestaan hebben opgebouwd en zijn geïntegreerd, zij hier twee schoolgaande kinderen hebben, minstens een van de kinderen legaal in België is geboren en hun naaste familieleden hier wonen. Zij betogen zodoende wel degelijk buitengewone omstandigheden te hebben aangetoond. Een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing leert evenwel dat deze verschillende elementen in rekening zijn gebracht en werd gemotiveerd waarom aldus nog geen buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard. Met deze kritiek stellen de verzoekende partijen hun beoordeling in de plaats van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maken dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

De verzoekende partijen wijzen nog op rechtspraak van de Raad van State en de Raad die stelt dat de scholing van de kinderen wel degelijk een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en rekening moet worden gehouden met het feit dat het schooljaar wordt afgebroken en dat de kinderen na verschillende jaren van onderwijs in België zich zullen moeten aanpassen aan een ander onderwijssysteem in een andere taal.

In dit verband merkt de Raad op dat de verzoekende partijen in hun verblijfsaanvraag wezen op het gegeven dat hun kinderen in België naar de lagere school gaan. Zij betoogden dat de kinderen bij een terugkeer naar het herkomstland voor onbepaalde tijd ernstige emotionele en psychische schade dreigen te zullen lijden en een of meerdere schooljaren zullen missen.

In de eerste bestreden beslissing oordeelde de verwerende partij dat de verzoekende partijen met dit betoog geen buitengewone omstandigheden aantoonde. Zij wees erop dat niet werd aangetoond dat een scholing niet kan worden verkregen in het herkomstland of dat de kinderen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeven die in het herkomstland niet voorhanden is. Zij wees er ook nog op dat de scholing steeds plaatsvond in illegaal verblijf. Verder was zij van mening dat een loutere bewering dat de kinderen emotionele en psychische schade zouden oplopen bij een terugkeer naar Turkije, zonder enig begin van bewijs, evenmin kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid.

De Raad dient allereerst vast te stellen dat de verzoekende partijen in hun verblijfsaanvraag als dusdanig niet wezen op de onderbreking van het op dat ogenblik lopende schooljaar in België als buitengewone omstandigheid, en evenmin aangaven dat het onderwijs in een andere taal problematisch zou zijn voor hun kinderen. Er blijkt dan ook niet dat zij thans dienstig aan de hand van dergelijke gegevens kunnen aanvoeren dat de door hen ingeroepen buitengewone omstandigheden incorrect of kennelijk onredelijk zijn beoordeeld.

De verzoekende partijen laten na de manifeste onredelijkheid aan te tonen van de stelling van de verwerende partij dat de scholing van de kinderen geen buitengewone omstandigheid is. De verwijzing naar een arrest van de Raad van State is niet nuttig, nu in dit arrest slechts wordt gesteld dat in een specifiek geval de onderbreking van een schooljaar een buitengewone omstandigheid “kan” zijn en de verwerende partij, in casu, duidelijk heeft gemotiveerd waarom de scholing van de kinderen geen buitengewone omstandigheid is. In de eerste bestreden beslissing wordt immers gesteld dat de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs of gespecialiseerde infrastructuur nodig hebben die niet beschikbaar zou zijn in hun land van herkomst en dat de scholing in België steeds plaatsvond in illegaal verblijf. De verzoekende partijen tonen ook niet aan dat hun situatie gelijkend is aan de situatie die voorlag bij de Raad van State in het door hen aangehaalde arrest. Zo was in dit arrest onder meer sprake van een langdurige scholing van de kinderen in België, daar waar de kinderen van de verzoekende partijen ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen nog maar 5 en 6 jaar oud waren. Arresten van de Raad hebben verder geen precedentswaarde en ook hier wordt niet aangetoond dat het gelijkaardige situaties betreft. Er kan tevens worden verwezen naar de vaste, recentere rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat de scholing van kinderen, in regel, niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325; RvS 22 mei 2007, nr. 171.410). De bewering van de verzoekende partijen dat de onderbreking van het schooljaar in België op zich een buitengewone omstandigheid is, kan in casu ook niet overtuigen. De Raad herhaalt zo dat deze onderbreking van het schooljaar in België niet specifiek als buitengewone omstandigheid is ingeroepen in de verblijfsaanvraag. In de eerste bestreden beslissing wordt trouwens uitdrukkelijk gesteld dat de scholing steeds plaatsvond in illegaal verblijf. De verzoekende partijen wisten dat zij het grondgebied dienden te verlaten en opteerden er toch voor de scholing van de kinderen in België te laten aanvangen. De omstandigheid waar de verzoekende partijen zich nu op beroepen is bijgevolg – zoals de verwerende partij terecht opmerkt – het gevolg van een eigen keuze van de verzoekende partijen en geen buitengewone omstandigheid. In dit verband blijkt ook niet dat de verzoekende partijen een voldoende belang hebben bij hun betoog op dit punt, waar niet blijkt dat zij tijdens de eerstvolgende grote vakantie dan wel zijn teruggekeerd naar hun herkomstland voor het indienen van de verblijfsaanvraag, zodat zij geenszins overtuigen dat het net de onderbreking van het schooljaar is die voor hen een buitengewone omstandigheid zou uitmaken. De verzoekende partijen betwisten als dusdanig verder niet dat hun kinderen een verdere, gepaste scholing kunnen genieten in hun herkomstland. Zoals reeds werd aangegeven, gaven de verzoekende partijen in hun verblijfsaanvraag niet aan dat de kinderen niet zouden kunnen lezen of schrijven in de taal van het herkomstland, of dat zij deze taal via hun ouders niet hebben meegekregen. Zij maken dan ook niet aannemelijk dat de kinderen om deze reden een schooljaar zouden verliezen. Zij betwisten in wezen ook het motief in de eerste bestreden beslissing niet dat zij nalieten in hun

verblijfsaanvraag een begin van bewijs voor te leggen van het gegeven dat hun kinderen emotionele en psychische schade zouden oplopen bij een terugkeer naar Turkije. De verzoekende partijen brachten in hun aanvraag daarnaast geen concrete argumenten aan dat het onderwijssysteem in het herkomstland zodanig verschilt van dit in België dat de kinderen hierdoor een of meerdere schooljaren dreigen te verliezen. Ook thans blijven zij op dit punt in gebreke. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen geen concrete aanwijzingen aanbrachten/aanbrengen die erop wijzen dat de kinderen omwille van een verandering van onderwijssysteem en/of omwille van het gegeven dat zij onderwijs in een andere taal zullen moeten volgen, een of meerdere schooljaren dreigen te verliezen.

De Raad benadrukt ten overvloede ook dat niet blijkt dat de verzoekende partijen reeds het voorwerp uitmaakten van gedwongen verwijderingsmaatregelen en dat zij bovendien de mogelijkheid hadden een verlenging te vragen van de verwijderingsmaatregelen tot het einde van het schooljaar, derwijze dat zij van de vakantieperiode gebruik kunnen maken om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de verblijfsaanvraag alsook de kinderen extra ondersteuning te bieden bij het aanleren van het geschreven en gesproken Turks zodat deze kinderen, voor zover nog geen antwoord werd verkregen inzake hun verblijfsaanvraag, aansluiting kunnen vinden bij het Turkse onderwijssysteem. Het is speculatief om nu al te zeggen dat de kinderen een schooljaar of schooljaren zullen verliezen.

De Raad benadrukt dat de verwerende partij, in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend, een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92.888). De verzoekende partijen laten na op concrete wijze aan te tonen dat de overwegingen van de verwerende partij kennelijk onredelijk zouden zijn (RvS 22 februari 2007, nr. 168.177).

De verzoekende partijen betogen vervolgens nog dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten zijn genomen met miskennis van wat is bepaald in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Dit artikel – dat uitsluitend betrekking heeft op verwijderingsmaatregelen en dan ook enkel dienstig tegen de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten kan worden aangevoerd – vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest en tevens in de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. In zoverre rekening moet worden gehouden met het gezinsleven, vormt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een weerspiegeling van artikel 8 van het EVRM. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven, waarmee volgens de beide normen rekening zou moeten worden gehouden, op een verschillende manier zou moeten worden ingevuld.

De Raad wijst erop dat de verwerende partij pas overging tot de afgifte van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, nadat zij voorafgaandelijk – en op dezelfde dag – de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaarde, waarbij zij reeds oordeelde dat de in deze aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden niet als dusdanig kunnen worden aanvaard. Deze vaststelling impliceert dat het bestuur reeds oordeelde dat de ingeroepen omstandigheden, waaronder het ingeroepen gezins- en familieleven en de belangen van de kinderen, de verzoekende partijen niet verhinderen het Schengengrondgebied te verlaten om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure. De motieven omtrent het ingeroepen gezins- en familieleven en de belangen van de kinderen staan in een beslissing die op dezelfde dag werd genomen door dezelfde gemachtigde van de staatssecretaris. De verzoekende partijen werden bovendien op dezelfde dag in kennis gesteld van de bestreden beslissingen, waardoor zij kennis hebben van de volledige motieven.

Er dient dan ook te worden aangenomen dat de verwerende partij, waar zij op dezelfde dag overging tot het nemen van de eerste bestreden beslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, wel degelijk voorafgaand aan de afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten rekening heeft gehouden met het gezins- of familieleven van de verzoekende partijen en het hoger belang van de kinderen en is nagegaan of deze elementen niet verhinderen dat de verzoekende partijen het Schengengrondgebied verlaten om vanuit het herkomstland de verblijfsaanvraag in te dienen.

In de eerste bestreden beslissing motiveert de verwerende partij zo allereerst dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet blijkt indien de verzoekende partijen moeten terugkeren naar het herkomstland voor het aldaar indienen van de verblijfsaanvraag, waar deze verplichting geldt voor het hele gezin en er van een verbreking van de gezinsbanden dan ook geen sprake is. Wat de andere familieleden in België betreft, werd geoordeeld dat een terugkeer naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een familie- of privéleven, en dit omdat dit slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied inhoudt en geen breuk in de familiale relaties. In deze beslissing kan verder ook worden gelezen waarom de verwerende partij van oordeel was dat de belangen van de kinderen zich niet verzetten tegen een terugkeer naar het herkomstland. Zo stelde zij vast dat niet blijkt dat deze kinderen hun scholing niet kunnen verderzetten in Turkije en geen begin van bewijs voorlag dat een terugkeer naar dat land emotionele en psychische schade tot gevolg zou hebben voor deze kinderen. Zij wees er ook op dat de scholing van de kinderen steeds plaatsvond in illegaal verblijf.

De verzoekende partijen kunnen dan ook niet dienstig voorhouden als zouden het gezins- of familieleven en het hoger belang van hun kinderen op geen enkele wijze in rekening zijn gebracht.

Het is voor ieder normaal redelijk denkend mens daarnaast evident dat het, in een normale gezins-situatie, in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer de ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. De verwerende partij heeft met deze evidentie rekening gehouden, aangezien zij op het aan de eerste verzoekende partij ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten ook de namen van de kinderen heeft vermeld.

De verzoekende partijen slagen er ook niet in aannemelijk te maken dat er in casu overige aspecten betreffende de belangen van de kinderen speelden waarmee specifiek rekening diende te worden gehouden, of waaromtrent enige motivering alsnog zich opdroeg.

De verzoekende partijen beperken zich tot een loutere stelling dat het gezins- en familieleven en het hoger belang van het kind niet in rekening is gebracht, hetgeen gelet op hetgeen voorafgaat niet kan worden bijgetreden. Verder geven de verzoekende partijen thans niet aan ernstige gezondheidsproblemen te hebben. Zij maken dan ook niet aannemelijk zich dienstig te kunnen beroepen op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit hun aanvraag ten onrechte geen rekening is gehouden. Het betoog van de verzoekende partijen laat ook niet toe vast te stellen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kunnen de verzoekende partijen ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt

derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van de verzoekende partijen laat niet toe vast te stellen dat de verwerende partij haar beslissingen niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot haar besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

3.2.5. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

De verzoekende partijen wisten, of diende te weten, dat zij hun verblijfsaanvraag enkel vermochten in België in te dienen voor zover zij buitengewone omstandigheden konden aantonen. De verzoekende partijen kunnen zich niet dienstig beroepen op dit beginsel van behoorlijk bestuur om te worden vrijgesteld van deze wettelijke voorwaarde. Het gegeven dat de familieleden van de verzoekende partijen opnieuw zijn toegelaten tot een verblijf in België, maakt ook nog niet dat zij een gerechtvaardigde verwachting konden koesteren hun verblijfsaanvraag in België te kunnen indienen. Zij tonen niet aan dat de verwerende partij door consciëntieus de wet toe te passen is afgeweken van een vaste gedragslijn. Het rechtszekerheidsbeginsel wordt niet geschonden indien een bestuur op een juiste en consequente manier toepassing maakt van een duidelijke wetsbepaling.

De uiteenzetting van de verzoekende partijen laat niet toe vast te stellen dat het rechtszekerheidsbeginsel werd miskend.

3.2.6. De grondwettelijke regels van gelijkheid en non-discriminatie sluiten niet uit dat een verschillende behandeling tussen de categorieën van personen wordt ingesteld voor zover ze berust op een objectief criterium en ze op redelijke wijze gerechtvaardigd is. Dezelfde regels verzetten zich overigens tegen een identieke behandeling, zonder enige redelijke rechtvaardiging, van categorieën van personen die zich in situaties bevinden die inzake de maatregel in kwestie essentieel verschillend zijn. Het bestaan van een dergelijke rechtvaardiging dient te worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de effecten van de bekritiseerde maatregel alsook met de aard van de principes in kwestie. Het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden wanneer wordt vastgesteld dat er geen redelijke en evenredige verhouding bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

Onder verwijzing naar voorgaande bespreking van het middel dringt de vaststelling zich op dat de verzoekende partijen niet concreet aannemelijk konden maken dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld. Daarnaast, en in zoverre uit de uiteenzetting van het middel kan worden afgeleid dat de broer van de eerste verzoekende partij mogelijk met toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 werd gemachtigd tot een verblijf, zonder dat de buitengewone omstandigheden concreet werden nagegaan, verliezen de verzoekende partijen ook uit het oog dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Het loutere gegeven dat de verwerende partij in het verleden met miskenning van wat is bepaald in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een verblijfsmachtiging zou hebben toegekend leidt geenszins tot de vaststelling dat zij ook in casu de in voormeld wetsartikel gestelde bepalingen dient te miskennen.

Een schending van het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel kan niet worden aanvaard.

3.2.7. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 700 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor een vierde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS